

Az együttműködés semmiben sem nélkülözhető

Dr. Kállai Ernő bajor dialektusú németiséggel nyitja meg a Szekszárdi Pünkösdi Fesztivált

Dr. Kállai Ernő, a nemzeti és etnikai jogok országgyűlési biztosa nyitja meg a Szekszárdi Pünkösdi Fesztivált. Ebből az alkalomból kértünk tőle interjút.

– Képztsége alapján az igen széles látókörű emberek taborát gyarapítja: hiszen ön, amellet, hogy jogász, történész, sőt ének szakos tanár, még újságírói oklevéllel is rendelkezik...

– Ami az utóbbit illeti, egyetemista koromban újságírást – illetve rádiós hírszerkesztést – tanultam, néhány évig frogattam is különböző fővárosi lapokba. De azután ebből, mint tudjuk, nem lett tartós karrier. Az énektanári diplomám története pedig onnan ered, hogy a családi indíttatásból adódóan a Zeneakadémiára készültem és konzervatóriumot végeztem. De az akadémiai felvételi nem sikerült. Ezzel együtt volt alkalmam tanítani az ének szakos tanári oklevél birtokában.

– Míg elődje a német, addig ön a roma kultúra világából indult útra. Ennek ismeretében is kaphatunk bepillantást életébe?

– A magyarországi roma közösség meglehetősen összetett. Én az úgynevezett romungro közösséget mondhatom magaménak. Ez azt jelenti, hogy családom már évszázadok óta magyar anyanyelvű. Zenész dinasztiából származom, ezért is kanyarodott először az utam a zenei pálya felé. Az ősi roma hagyományok őrzése a mi esetünkben már nem jellemző, mi inkább a mindenki által jól ismert zenei hagyományokhoz kapcsolódunk.

– Minden bizonnyal igen gyakran keresik meg önt, hivatalában, roma ügyekkel.

– Az ügyek megoszlásában nagyjából tükröződik a magyarországi kisebbségek számarányában kimutatható megoszlás. Miután a roma közösség jelentős létszámú, ezért valóban sok megkeresés ér erről az oldalról. De más közösségek is kérik a hivatal segítségét: legutóbb például a pilisszentkereszti szlovákok ügyében intézkedtünk.

– Ami egyébként jelentős visszhangot váltott ki, jóllehet a kívülálló néha azt érezhette: valamivel nagyobb helyi beleérző képességgel ez az ügy nem növekedhetett volna ekkorára.

– A tanulság valóban az, hogy az együttműködés nem nélkülözhető semmilyen kérdésben. Legyen szó a nagypolitikáról, avagy, mint ebben az esetben, a helyi kisebbségi politikáról.

– Hivatali elődje, aki állandó vendég volt a Szekszárdi Pünkösdi Fesztiválon, dél-dunántúli gyökerekkel rendelkezik. Segít nekünk abban, hogy ön is felmutat valamilyen kapcsolatot?

– Családi kapcsolatom ugyan nincs, de a nagy hírvű, pécsi Gandhi Gimnázium közalapítványának sokáig kuratóriumi tagja voltam. Sokat jártam arrafelé, természetesen Tolna megyén keresztül, így volt alkalmam megismerkedni legalább a tolnai tájjal.

– Biztos vagyok abban, hogy sokan önmagán túlmutató eseménynek tartják, hogy éppen dr. Kállai Ernő nyitja meg a Pünkösdi Fesztivált...

– Bizonyára okozott némi meglepetést az, hogy annak idején engem jelöltek a kisebbségi jogok országgyűlési biztosának. Úgy érzem, mára sokszorosan bizonyítottam azt valamennyi kisebbségi közösség számára, hogy nagy lelkesedéssel és örömmel veszek részt a gondok megoldásában. Ne tűnjék szerénytelenségnek, de az úgynevezett svábbűnözésről szóló blog eltüntetéseben is volt némi szerepem...

– Am élnék és virulnak a másfajta „bűnözésről” szóló blogok...

– Értsem, mire céloz. Lehet ugyan szólni a romákat, de mindenki legyen tisztában azzal: a romák után óhatatlanul mások és mások válnak célponttá.

– Visszaevezeve nyugalmasabb vizekre: a fesztivál megnyitóján hallhatunk öntől német nyelvű köszöntőt?

– Természetesen, erre nagyon készülök, bár a tréfás kedvű szervezők okoztak számomra némi meglepetést. Hiszen azt kérték levelükben, hogy a köszöntő bajor dialektusban hangozzék el. Az irodalmi német még csak-csak megy... De azért valahogy áthidaljuk a problémát.

– Miután a Pünkösdi Fesztivál a sörről is szól, kötelező a kérdés: munka után időnként megenged magának egy-egy pohár sört?

– A sör fogyasztására igen ritkán van lehetőségem, már csak azért is, mert kocsival járok. De például otthon, fűnyírás után jól esik egy pohárral. A Szekszárdi Pünkösdi Fesztiválon pedig, ha már én csapolhatom meg a hordót, ki nem hagyánám a kóstolást.